

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Jachury a soudkyň Mgr. Nadi Pínové a JUDr. Jany Tondrové v právní věci žalobce: **Společenství vlastníků jednotek domu č.p. 681, Vřesová 17 a 19**, se sídlem Praha 8 - Troja, Vřesová 19, IČ: 26476894, zast. JUDr. Danielem Chamrádem, advokátem se sídlem Praha 9, K Hutím 5/665, proti žalované: **M. B.** nar. **trvale bytem**, zast. Mgr. Jaromírem Henyšem, advokátem se sídlem Praha 7, Skalecká 17, **o zaplacení částky 120.000 Kč s příslušenstvím**, k odvolání žalobce proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 2 ze dne 9. 3. 2017 č.j. 42 C 25/2013 - 301

t a k t o :

- I. Rozsudek soudu I. stupně **se potvrzuje.**
- II. Žalobce je povinen nahradit žalované náklady odvolacího řízení ve výši 14.998 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jejího právního zástupce.

O d ů v o d n ě n í

Napadeným rozsudkem soud I. stupně výrokem pod bodem I. zamítl žalobu, aby žalované byla uložena povinnost zaplatit mu částku 120.000 Kč s příslušenstvím a výrokem pod bodem II. uložil žalobci povinnost zaplatit žalované na náhradě nákladů řízení k rukám jejího právního zástupce 58.514 Kč do tří dnů od právní moci tohoto rozsudku. Soud

I. stupně takto rozhodl o žalobě, na základě které se žalobce domáhal na žalované zaplacení částky 120.000 Kč s příslušenstvím s tím, že žalovaná je podnikatelkou podnikající na základě živnostenského oprávnění mimo jiné v oboru účetnictví. Žalobce pověřil žalovanou, aby pro žalobce vedla účetnictví ve smyslu platných právních předpisů, a to v období od ledna 2003 do května 2010. Za tímto účelem byla mezi žalobcem a žalovanou uzavřena ústní smlouva o vedení účetnictví, jejímž obsahem byl závazek žalované vést pro žalobce účetnictví, a to v rozsahu kompletní účetní dokumentace v listinné i technické podobě ve smyslu zákona o účetnictví. Za tuto činnost náležela žalované měsíční odměna ve výši [REDAKCE] Kč, kterou žalovaná ze strany žalobce pravidelně inkasovala. V předmětném období až do dubna 2010 nebyla podle informací žalobce prováděna kontrola účetnictví, neboť v uvedené době žalovaná zároveň zastávala funkci [REDAKCE] žalobce a z tohoto titulu to byla právě žalovaná, kdo měl plnění smlouvy o účetnictví kontrolovat. V období dubna 2010 došlo ke změně v obsazení statutárního orgánu žalobce a přípisem ze dne 23. 6. 2010 žalobce vyzval žalovanou, aby mu vydala kompletní účetní dokumentaci, kterou pro žalobce zpracovávala do května 2010. Účetní dokumentace za období let 2006 až 2009 nebyla ze strany žalované ve smluvené formě předložena. Dne 23. 6. 2010 žalobce ukončil se žalovanou smlouvu o vedení účetnictví ke dni [REDAKCE]. Žalobce následně provedl kontrolu stavu svého hospodaření v letech 2007 až 2009 a výsledky shrnul v kontrolní zprávě ze dne 8. 12. 2011. Provedenou kontrolou bylo zjištěno, že za období let 2006 až 2009 nebyla ze strany žalované předložena účetní dokumentace. Žalobce proto uplatnil přípisem ze dne 15. 12. 2011 přiměřenou slevu z ceny za takto poskytnuté plnění, a jelikož účetnictví za uvedené období nebylo vůbec žalovanou předloženo, byla uplatněna sleva ve výši [REDAKCE] % za období od ledna 2008 do prosince 2009, což odpovídá částce 120.000 Kč, která je předmětem této žaloby.

Žalovaná nárok neuznala a navrhla zamítnutí žaloby s tím, že dne 31. 5. 2010 došlo v jejím [REDAKCE] a v důsledku toho došlo i ke zničení počítače, ve kterém žalovaná vedla ve prospěch žalobce účetnictví. Došlo i k částečnému zničení a poškození účetních dokladů. Žalobce si byl [REDAKCE] žalované vědom, přesto neuplatnil vůči žalované ani vůči příslušné pojišťovně žádný nárok týkající se zničení či poškození účetnictví a účetních dokladů. Na základě dodatečné žádosti žalobce, žalovaná předala v průběhu měsíce listopadu 2010 účetní doklady žalobce paní K [REDAKCE] jako pověřenému zástupci žalobce. Teprve v roce 2011, konkrétně v prosinci vznesl žalobce účelové tvrzení vůči žalované, že účetní dokumentace za období 2006 až 2009 nebyla ze strany žalované ve smluvní formě předložena a nelze ji zkontrolovat. Veškeré tyto skutečnosti mohl a měl žalobce zjistit bezprostředně při předání a převzetí účetnictví, tedy v listopadu 2010. Žalobce tedy svůj nárok uplatnil prokazatelně po lhůtě uvedené v § 562 odst. 2 obchodního zákoníku. Žalovaná namítla, že žalobce se domáhá nároku na přiměřenou slevu z poskytnutého plnění, což je právní institut spojený pouze a výlučně s deliktní odpovědností za vadné plnění, přitom platí, že tohoto nároku je možno se domáhat pouze z titulu uzavřené buď kupní smlouvy, smlouvy o dílo, smlouvy o prodeji podniku, smlouvy o koupi najaté věci či směnné smlouvy. Marné uplynutí lhůty k uplatnění nároku z titulu odpovědnosti za vady znamená nemožnost se domáhat tohoto nároku soudní cestou.

Soud I. stupně po provedeném dokazování listinnými důkazy a svědeckými výpověďmi uzavřel, že dne 28. 11. 2001 byla mezi účastníky uzavřena ústní smlouva, na základě které se žalovaná zavázala vést pro žalobce účetnictví a rozúčtování služeb. Žalobce se zavázal platit žalované odměnu ve výši [REDAKCE] Kč měsíčně. Žalovaná v letech 2008 a 2009 zpracovávala rozúčtování služeb, ze kterého byly vyplaceny přeplatky a vybrány nedoplatky u členů žalobce a v roce 2009 zaslala žalobci rozvahu za tento rok. Žalobce platil

žalované v letech 2008 a 2009 sjednanou odměnu za jednotlivé měsíce. Smlouva o vedení účetnictví byla ukončena dne [redacted] a dopisem ze dne 23. 6. 2010 žalobce vyzval žalovanou k předání účetnictví za rok 2003 až 2009. V bytě žalované došlo dne [redacted] a žalovaná účetnictví žalobci nevydala s tím, že toto bylo [redacted] zničeno a nabídla žalobci rekonstrukci tohoto účetnictví, což žalobce odmítl. Dopisem ze dne 15. 12. 2011 žalobce vyzval žalovanou k zaplacení částky 120.000 Kč představující [redacted] slevu ze sjednané odměny za vedení účetnictví v období od ledna 2008 do prosince 2009 s odůvodněním, že toto účetnictví nebylo žalovanou předloženo a nelze tak zjistit jeho obsah a zkontrolovat, zda bylo řádně vedeno. S odkazem na § 536 odst. 1 obchodního zákoníku soud I. stupně uzavřel, že provedeným dokazováním bylo dostatečně prokázáno, že žalovaná účetnictví žalobce v rozhodném období, tj. v letech 2008 a 2009 prováděla a vedla, když na základě tohoto bylo zpracováno vyúčtování služeb za uvedené roky a žalobci nebyla nikdy příslušnými státními orgány uložena jakákoli sankce v souvislosti s vedením účetnictví a zákonnými povinnostmi žalobce z této agendy vyplývajícími. V řízení nebylo žalobcem tvrzeno a ani požadováno, že by mu v příčinné souvislosti s vedením účetnictví žalovanou vznikla jakákoli škoda. Vztah se mezi účastníky řídil dle soudu I. stupně ust. § 536 a násl. obchodního zákoníku a předmětná smlouva, kterou se žalovaná zavázala vést pro žalobce účetnictví tak byla smlouvu o dílo, když dílem se v tomto případě rozuměl hmotně zachycený výsledek jiné činnosti. Žalovaná byla v době, kdy vedla účetnictví žalobce, zároveň statutárním zástupcem žalobce a tudíž zpracované účetnictví bylo uloženo u žalované, čímž současně bylo i dílo žalobci předáno. S ohledem na uvedené vzniklo žalované právo na zaplacení odměny za provedené dílo ve sjednané výši. Slevu z tohoto plnění může objednatel požadovat pouze v případě vadného plnění, ale toto žalobce vůbec netvrdil, neboť tvrdil, že žalovaná vůbec ze smlouvy neplnila. Žalovaná se přijetím sjednané odměny na úkor žalobce ani bezdůvodně neobohatila. Žalobce rovněž netvrdil, že odstoupil od předmětné smlouvy, kdy v případě platného odstoupení by měl nárok na vrácení plnění dle smlouvy. S ohledem na uvedené, soud I. stupně žalobu v plném rozsahu zamítl. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 142 odst. 1 o.s.ř., když žalovaná měla ve věci plný úspěch, a proto jí vzniklo právo na náhradu nákladů řízení v plné výši, jejíž specifikace je uvedena v odůvodnění napadeného rozsudku.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce včasné odvolání, ve kterém namítá, že soud I. stupně neúplně zjistil skutkový stav věci, neboť neprovedl navržené důkazy potřebné k prokázání rozhodných skutečností, na základě provedených důkazů dospěl k nesprávným skutkovým zjištěním a rozhodnutí soudu I. stupně spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Zároveň namítl, že řízení je stíženo vadou, která může mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci. Žalobce je přesvědčen, že pokud v řízení nebylo prokázáno předložení kompletní účetní dokumentace ze strany žalované, alespoň ve vztahu k jednomu z účetních období let 2008 nebo 2009, nelze splnění této povinnosti dovést jen následně ze zpracované „sekundární dokumentace“, která by v obecné rovině měla vycházet právě z výsledků kompletní účetní dokumentace vztahující se k příslušnému účetnímu období, ale též ani ze svědeckých výslechnů, neboť není-li možné ověřit správnost rozvahy týkající se roku 2009 na základě korespondujících prvotních účetních dokladů, jistě nemůže být obsahová správnost tohoto dokumentu dovozována ze svědeckých výslechnů. Nalézací soud zde tedy fakticky dospívá k zásadnímu nesprávnému skutkovému závěru, že existence rozvahy vztahující se k roku 2009 osvědčuje existenci účetnictví za rok 2009, přičemž však tento závěr je dle odvolatele zcela nepodložený. Žalobce má za to, že pokud by žalovaná v rámci výkonu svých činností dle smlouvy o vedení účetnictví měla skutečně vyhotovenu účetní dokumentaci za uvedené období, dle názoru žalobce by jí nic nebránilo uskutečněným četným výzvám žalobce bezodkladně vyhovět, a to zejména v době po

skončení jejího angažmá ve výboru žalobce tedy ke dni [REDAKCE] Nalézací soud dle odvolatele pochybil, pokud dospěl ke shora citovanému skutkovému závěru, aniž by jakýmkoli způsobem reflektoval existenci výzev učiněných žalobcem vůči žalované, když v řízení bylo prokázáno, že žalovaná byla povinna k předání kompletní účetní dokumentace žalobci, a to již v době před požárem v jejím bytě. Rovněž tak bylo její povinností účetnictví digitálně zálohovat. Soud I. stupně nepřihlédl k tomu, co tvrdil žalobce, že žalovaná byla vyzývána k předání účetní dokumentace již dříve, než došlo k [REDAKCE] Na základě toho nalézací soud dospívá k nesprávnému skutkovému závěru o tom, že účetní dokumentace byla žalovanou v období let 2008 až 2009 skutečně zpracována a že tedy byla žalobci předána a uložena pro žalobce právě v bytě žalované. Žalobce v průběhu řízení navrhl zpracování odborného vyjádření nebo znaleckého posudku, a to za účelem odstranění pochybností o obsahu dokumentace označené žalovanou za účetnictví v období let 2003 až 2009. Tento důkaz však nebyl soudem I. stupně proveden a nebylo ani odůvodněno, proč proveden nebyl. Zároveň odvolatel namítá nesprávnou aplikaci normy hmotného práva a nesprávný procesní postup nalézacího soudu. Žalobce konzistentně poukazoval na své přesvědčení, že mezi účastníky byl uzavřen obchodněprávní vztah, když žalovaná ve smyslu § 566 obchodního zákoníku byla dodavatelka účetních služeb povinna plnit své závazky ze smlouvy o vedení účetnictví, a to s vynaložením odborné péče. Žalobce rovněž uvedl, že za těchto okolností na posuzovaný případ dopadá § 324 odst. 3 obchodního zákoníku, když poskytnutím vadného plnění ze strany žalované v postavení mandatářky došlo ke změně obsahu závazku způsobem, který odpovídá nárokům žalobce v postavení mandanta vzniklým z vadného plnění. Výzvou k úhradě částky 120.000 Kč tedy žalobce uplatnil u žalované nárok z vadného plnění s přihlídnutím k § 439 odst. 1 obchodního zákoníku, přičemž však k úhradě částky odpovídající uplatněné slevě ze strany žalované nedošlo. Žalobce rovněž odkázal na různá rozhodnutí Nejvyššího soudu, zejména pak na rozhodnutí sp.zn. 33Cdo 894/98, ze kterého vyplývá, že má-li dílo vady zjevné nebo skryté, není dílo řádně ukončeno, a to i v případě, že dílo bylo objednatelům převzato. Povinnost řádně provést dílo trvá i nadále, přičemž obsah závazku zhotovitele se mění tak, že odpovídá nárokům objednatelů vzniklým z vadného plnění a závazek zaniká až uspokojením práva z vadného plnění. Dle odvolatele též i při zohlednění těchto závěrů tedy bylo žalovanou poskytnuto plnění dle smlouvy o vedení účetnictví plněním vadným, v důsledku čehož žalobci vznikl nárok na slevu z ceny díla dle smlouvy o vedení účetnictví, a to podle § 564 ve spojení s § 439 odst. 1 obchodního zákoníku. Ze všech výše uvedených důvodů proto navrhl žalobce zrušení napadeného rozsudku eventuelně jeho změnu.

Žalovaná ve svém písemném vyjádření navrhla potvrzení napadeného rozsudku s tím, že odvolací námitky žalobce nejsou důvodné. Dne 26. 6. 2010 obdržela žalovaná dopisem výpověď ze smlouvy o vedení účetnictví, a to ke dni 31. 5. 2010. Dne 31. 5. 2010 došlo k požáru v bytě žalované, při kterém došlo ke zničení účetnictví žalobce i ke zničení či poškození účetních dokladů žalobce. Žalovaná nabídla žalobci, že provede rekonstrukci účetnictví, avšak členové výboru se rozhodli, že bude provedena rekonstrukce účetnictví pouze za rok 2010. Rekonstrukci předchozího účetního období členové výboru odmítli. Teprve v prosinci roku 2011, tedy po více než jeden a půl roku od [REDAKCE] v bytě žalované a odmítnutí rekonstrukce účetnictví obdržela žalovaná reklamaci svých služeb, a to ve formě předžalobní upomínky. Tedy až v prosinci roku 2011 žalobce uplatnil reklamaci vůči službám žalované, když začal účelově tvrdit, že účetní dokumentace za období 2006 až 2009 nebyla ze strany žalované ve smluvené formě předložena s tím, že bez ohledu na příčiny nelze zjistit její obsah a ani nelze zkontrolovat, zda bylo účetnictví řádně vedeno ve smyslu platných právních předpisů. Žalobce se tak de facto na žalované domáhá vrácení 120.000 Kč jen proto, že nemůže zkontrolovat, zda bylo účetnictví řádně vedeno ve smyslu platných

právních předpisů, přestože to byl sám žalobce, kdo rozhodl o tom, že rekonstrukce účetnictví provedena nebude, v důsledku čehož svým vlastním rozhodnutím zabránil tomu, aby měl k dispozici své účetnictví, na základě kterého by mohl provést kontrolu, zda a případně, jakým způsobem žalovaná plnila své povinnosti podle ústní smlouvy z roku 2001. Nalézací soud v souladu s ustálenou judikaturou Nejvyššího soudu posoudil obsah daného právního vztahu - vedení účetnictví, jako smlouvu o dílo, a to se všemi z toho plynoucími důsledky, když konstatoval, že žalobce se domáhal, aby žalovaná byla uložena povinnost zaplatit žalobci částku 120.000 Kč s tím, že tato částka představuje slevu ve výši [REDAKCE] % z poskytnutého plnění za léta 2008 až 2009. Nalézací soud tedy správně uzavřel, že žalobce se domáhá nároku na přiměřenou slevu z poskytnutého plnění, což je právní institut spojený pouze a výlučně s deliktní odpovědností za vadné plnění, aniž by však žalobce prokázal, že by mu takový nárok vznikl, neboť účetnictví žalobce bylo v uvedeném období let 2008 až 2009 žalovanou zpracováno. S ohledem na povahu daného nároku uplatněného žalobcem, jako deliktní odpovědnosti za vadné plnění - odpovědnosti za vady, obchodní zákoník stanovil lhůty, ve kterých je věřitel z titulu odpovědnosti za vady povinen oznámit uplatňované vady dlužníkovi u jednotlivých pojmenovaných smluv. Marné uplynutí této lhůty má za následek zánik práva věřitele z titulu odpovědnosti dlužníka za vady, resp. nemožnost se jich domáhat soudní cestou. Podle § 562 obchodního zákoníku platí, že věřitel je povinen předmět díla prohlédnout nebo zařídit jeho prohlédnutí nebo možnosti, co nejdříve se s předmětem díla seznámit s tím, že soud nepřizná věřiteli právo z vad díla, jestliže vady díla neoznámil bez zbytečného odkladu poté, co je zjistí, resp. bez zbytečného odkladu poté, kdy je měl zjistit při vynaložení odborné péče při prohlídce skutečně, co nejdříve po předání předmětu díla. V řízení bylo nepochybně prokázáno, že žalovaná vedla účetnictví v letech 2001 až 2010 průběžně na měsíční bázi v sídle žalobce. Účetní doklady byly po celou dobu v držení žalobce. Žalobce uplatnil vůči žalované nárok na slevu z titulu odpovědnosti za vady teprve poprvé dopisem ze dne 15.12. 2011, tedy s několikaletým odstupem poté, co žalovaná podle jeho tvrzení účetnictví v letech 2008 až 2009 nezpracovávala, resp. žalobci nepředávala. Soud tedy nemůže žalobou uplatněný nárok přiznat žalobci již z toho důvodu, že reklamace údajných vad byla ze strany žalobce provedena po lhůtě stanovené v § 562 obchodního zákoníku. Vzhledem ke skutečnosti, že uspokojení, kterého lze dosáhnout z titulu práva z odpovědnosti za vady nelze dosáhnout z jiného právního titulu (§ 440 odst. 2 obchodního zákoníku) nemůže se žalobce již svého nároku domáhat titulu eventuelně vzniklé škody. Nadto v řízení ani nebylo tvrzeno, že by mu v příčinné souvislosti s vedením účetnictví vznikla jakákoli škoda. Neobstojí proto žádná z odvolacích námitek.

Odvolací soud z podnětu podaného odvolání přezkoumal napadený rozsudek a řízení mu předcházející podle § 212 a § 212a o.s.ř., a dospěl k závěru, že odvolání žalobce není důvodné.

Soud I. stupně si pro své rozhodnutí opatřil dostatečná skutková zjištění, a i když tato skutková zjištění nehodnotil zcela přesně po stránce právní, tento nedostatek nemůže způsobit věcnou nesprávnost rozhodnutí soudu I. stupně. Odvolací námítky žalobce nemohou přivodit ani změnu ani zrušení napadeného rozsudku.

Soud I. stupně v řízení provedené důkazy hodnotil zcela v souladu s ust. § 132 o.s.ř., tedy každý důkaz jednotlivě a všechny v jejich vzájemné souvislosti, a z takto provedeného hodnocení důkazů učinil odpovídající skutkový závěr, na jehož základě věc rozhodl. S hodnocením jednotlivých důkazů, jakož i s jejich hodnocením v jejich vzájemné souvislosti se odvolací soud ztotožňuje a nemá k uvedenému postupu žádnou výtku.

Okolnost, že žalobce je toho názoru, že by provedené dokazování mělo být hodnoceno jiným způsobem, ještě sama o sobě nemůže způsobit vadnost hodnocení provedených důkazů. Soud I. stupně se sice nevypořádal s důkazním návrhem žalobce v tom směru, aby bylo zpracováno odborné vyjádření, popřípadě znalecký posudek k výsledkům účetnictví za rok 2008 až 2009 provedené žalovanou, avšak ani tento nedostatek nemůže způsobit věcnou nesprávnost rozhodnutí soudu I. stupně, neboť tento důkaz, jak bude uvedeno níže, je pro posouzení věci nadbytečný.

Soud I. stupně správně po provedeném dokazování uzavřel, že účetnictví v letech 2008 až 2009 bylo žalovanou pro žalobce prováděno, což zejména vplynulo z provedených důkazů, jak listinných, tak i svědeckých výpovědí a dále i ze skutečnosti, že na základě takto zpracovaného účetnictví bylo provedeno vyúčtování služeb jednotlivým členům žalobce. Byť fyzicky účetnictví nebylo žalobci žalovanou předáno, a to v důsledku [REDAKCE] v bytě žalované, pak to nic nemění na soudem I. stupně náležitě zjištěné (prokázané) skutečnosti, že žalovanou bylo skutečně účetnictví v letech 2008 až 2009 zpracováno. O tom svědčí i nabídka žalované, kterou učinila ve vztahu k žalobci v tom směru, že vzhledem k [REDAKCE] v jejím bytě může provést rekonstrukci účetnictví z let 2008 až 2009, což však ze strany samotného žalobce nebylo akceptováno. Tato skutečnost rovněž vplynula z provedeného dokazování zejména pak z listinných důkazů.

Zbývalo tak tedy posoudit, zda žalobce má právo na slevu z provedeného účetnictví za léta 2008 až 2009, a to ve výši [REDAKCE]% tak, jak ji nárokuje touto žalobou či nikoli. Tato sleva byla požadována žalobcem v důsledku „vadného plnění“ a nic na tom nemění okolnost, že žalobce tvrdí, že vadné plnění spočívá v neprovedení účetnictví ze strany žalované vůbec. Jak výše uvedeno provedení účetnictví totiž bylo prokázáno. Smlouvu o vedení účetnictví pak soud I. stupně zcela posoudil podle příslušných ustanovení obchodního zákoníku upravující smlouvu o dílo. S tímto právním hodnocením nelze bezezbytku souhlasit, neboť jak vyplývá z konstantní judikatury např. z rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 23Cdo 283/2011 smlouva o vedení účetnictví je smlouvou nepojmenovanou, uzavřenou podle § 269 odst. 2 obchodního zákoníku z prvky smlouvy o dílo a smlouvy mandátní. Tato skutečnost však neznamená, že by se na daný vztah, který je bezpochyby vztahem obchodněprávním, neboť žalovaná byla podnikatelkou poskytující služby účetnictví, nemohlo aplikovat ust. § 560 a násl. obchodního zákoníku. Jak správně žalovaná strana uvádí, je povinností objednatele v tomto případě žalobce zkontrolovat předmět díla, co nejdříve po jeho předání. Provedení prohlídky podle § 562 odst. 1 je závislé na možnosti jejího uskutečnění. V daném případě nejpozději dnem, kdy žalovaná sdělila žalobci, že účetnictví v kompletní podobě předat žalobci nemůže a kdy žalobce následně odmítl provedení rekonstrukce tohoto účetnictví, mohl žalobce seznat, zda účetnictví má vady či nikoli. Soud pak ve smyslu § 562 odst. 2 obchodního zákoníku nepřizná objednateli právo z vad, jestliže objednatel neoznámí vady bez zbytečného odkladu poté, kdy je zjistí či bez zbytečného odkladu poté, kdy je měl zjistit při vynaložení odborné péče či bez zbytečného odkladu poté, kdy mohly být zjištěny později při vynaložené odborné péči. Toto mohl žalobce bezpochyby uskutečnit na jaře či v létě roku 2010, a pokud uplatňuje nároky z vady předaného účetnictví až v prosinci roku 2011, pak jde o uplatnění vad bezpochyby opožděné a nelze právo z vad uplatněné touto žalobou žalobci přiznat.

Z uvedeného tedy plyne, že bylo nadbytečné doplňovat dokazování navrženým odborným vyjádřením či znaleckým posudkem, neboť jak výše uvedeno žalobce odmítl rekonstrukci účetnictví ze strany žalované a akceptoval, že účetnictví za léta 2008 až 2009 bylo žalovanou odevzdáno, čili že došlo z její strany k plnění dle smlouvy. Závěry

odborného posouzení či znaleckého posudku by nemohly ničeho změnit na závěru, že odpovědnost za vady byla ze strany žalobce uplatněna opožděně a nelze z tohoto důvodu nárok na [REDAKCE] slevu za léta 2008 až 2009 přiznat.

Ze všech výše uvedených důvodů proto odvolací soud postupoval podle § 219 o.s.ř. a rozsudek soudu I. stupně jako věcně správný, včetně výroku o náhradě nákladů řízení potvrdil.

O náhradě nákladů odvolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 224 odst. 1 o.s.ř. za použití § 142 odst. 1 o.s.ř., když žalovaná měla i v odvolacím řízení ve věci plný úspěch, a proto jí náleží plná náhrada nákladů řízení spočívající v nákladech právního zastoupení advokátem, a to za 2 hlavní úkony po 5.900 Kč za vyjádření k odvolání a účast u odvolacího jednání, dále za 2 režijní paušály po 300 Kč + 21 % DPH, celkem tedy odvolací soud přiznal žalované právo na náhradu nákladů řízení ve výši 14.998 Kč.

Poučení: Proti tomuto rozsudku lze podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně a to ve lhůtě dvou měsíců ode dne doručení jeho písemného vyhotovení, jestliže napadené rozhodnutí závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena anebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně anebo má-li být dovolacím soudem vyřešena právní otázka posouzena jinak.

V Praze dne 26. září 2017

Mgr. Martin Jachura v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Zuzana Turoňová